

kaste mig Kirkens Overordnede; jeg mener, at de kirkelige Overordnedes Samtykke til Kaldelsen bør have; men jeg vil dog tillige sige, at eftersom der ogsaa ved disse Overordnede Klæber menneskelige Skrøbeligheder, og eftersom Anstuelserne om de kirkelige Forhold kunne være saa ganske forskellige — og derpaa have vi de svære, maa jeg sige, thi jeg havde ventet at høre en anden Tale, faaet Bekræftelse af den høiærværdige Talers Foredrag, som vi idag hørte først her i Salen (Vindesbøll) —, kan det maaskee endog være godt, at det er kongelig Stadsfæstelse, som et saadant Valg skal have. Men efterat en saadan Stadsfæstelse er indført i Lovudkastet, og Betyggelsen for en god kirkelig Lærer derved er naaet, forekommer det mig rigtignok, at der heller Intet kan være tilhinder for, at en Menighed kan løse Sognebaand til en saadan Præst, naar der, som det her er foreslaaet, er en Snees Familier, der forlange det. Der er blevet indvendt, at de kunne boe i en vid Omkreds, og at det var ganske eiendommeligt at kalde dem for en Menighed, som vare spredte over nogle og tredive Quadratomile med maaskee et Par Mennesker paa hver Mil. Men der ligger jo en ganske naturlig Modvægt herimod deri, at denne Menighed skal faae en Mand til at være Præst for sig; da denne Præst skal leve, vil han vistnok, hvor stor en Iver han end kan have for sit Kald og for den Menighed, som saaledes vil kalde ham, dog ogsaa tage Hensyn til, om han paa den Maade kan faae sit daglige Brød; jeg troer, at der alene i den Omstændighed vil være en tilstrækkelig Modvægt.

Det er blevet sagt her i Thinget, og det kan jeg i en vis Henseende hælde meget til, at man ikke skulde gaae ind paa saadanne Love, førend man havde en Kirkeforsatning. Jeg kunde, som sagt, mene det Samme. Jeg kunde mene, at det Slags Love nærmest hørte ind under den Repræsentation, om jeg saa maa sige, for Geistlige og Menigheder, der vilde komme, naar vi fik en Kirkeforsatning. Men efterat en saadan Forsatning har staaet som bebudet nu snart i en Snees Aar, og efter Alt, hvad der er steet, kunne vi ikke være nogen stor Forventning om, at den snart vil komme. Den ærede Cultusminister udtalte for

nylig, at han ikke vilde vove at lægge Haand paa dette Arbejde. Der er altsaa Rimelighed for, at en saadan Forsatning vil lade vente længe paa sig, men saa kan det ikke gaae an at stybe de Lovforslag tilbage, som tilsigte at indødelomme den Bevægelse, som der er i Landet, at udskyde den Ordning, som de kirkelige og religiøse Forhold gjøre Krav paa. Naar jeg betragter Sagen saaledes, maa det forekomme mig, at den Bestemmelse, som kom ind i det foreliggende Lovforslag i Folkethinget, og som staaer i 2det Stykke af dets 1ste Paragraph, om at Sognebaandet ogsaa skal kunne løses til theologiske Candidater, naar Valget af dem bliver stadfæstet af Kongen, at den er meget rimelig og i Grunden er meget naturlig; jeg skulde gjerne stemme for den. Jeg kan, som sagt, ikke sjonne, at der vilde være nogen Fare deri nu, da der i Lovforslaget er fordret kongelig Stadsfæstelse paa Valget, og det er min Overbeviisning, at en saadan Bestemmelse kun vilde fremme det kristelige Liv; men naar Ministeren paa den anden Side absolut og bestemt erklærer, at han maa modsætte sig Lovforslaget, hvis en saadan Bestemmelse bliver vedtagen, skal jeg ogsaa være tilbøielig til at gaae ind paa Lovforslaget selv uden denne Tilføielse, tilbøielig dertil, fordi jeg dog er vis paa, at Lovforslaget dog paa det indskrænkede Omraade, som det da vil faae, vil være til Nytte og Betsignelse.

Jeg haaber i alt Fald, at det høie Thing vil stemme for Sagens videre Behandling, saaledes at den snart kan komme til at ligge for i en saadan Skikkelse, at den kan faae Ministerens Tilslutning.

Da ikke Flere ønskede at ytre sig, fattedes Sagens Overgang til 2den Behandling under Afstemning og

vedtoges med 39 Stemmer mod 6.

Formanden: Efter den dertil foreliggende Anledning skal jeg spørge, om der stilles Forslag om Nedsættelse af et Udvalg.

Fischer: Jeg skal tillade mig at foreslaae, at der nedsættes et Udvalg af 5 Medlemmer.